

El noy se pará. El cigarret per falta de pipar s'ha via apagat.

—Acaba—feu l'Antonet impacient; y adonatse dels treballs que'l baylet tenia pipant desesperadament pera revifar el foch del cigarret, li doná una cerilla, que l'aprenent encengué ab estudiat ayre de pinxo.

—Hem anat junts un rato—repetí'l noy, representant la relació, llagimejantli els ulls y mitg esborrada sa animada fesomia per la espessa fumarola que de boca y nas li sortia.—No podía deixarla. Tot el seu interés era pera veure si t'ho diria. M'ha promès no sé quantas cosas... Després, veyent que jo estava decidit á dirho, m'ha amenassat ab una pallissa. Y com ni aixís hagi pogut esparuguirme, m'ha dit: «Tant se me'n dona. Al Antonet si no li agrada que ho deixi.

Y el baylet ho acompanyá ab una mímica expressiva, una mímica que encara feya més mal al enamorat de la Teresa.

L'amo entrá. Fadri y aprenent tornaren á la taleya. Pero l'Antonet ab un rau-rau al cor que l'embascava.

Esperant la hora de sortida de la fàbrica va fer mil projectes. Carretera avall anava rumiantlos, mes de fixo sense saber quin adoptar.

Al acabarse'l carrer ja la va veure á la Teresa. Las camas se li segaren. De poguer, hauria fugit pera no haverhi de esbrinar res.

Ella al arribar aprop d'ell el rebé com sempre ab aquella rialla seductora, plena de promesas y d'ilusions, rialla que li servia pera atraure, pera encandear mes y més al Antonet.

Anaren plegats carretera amunt, mandrosos, com sino pogessin arrosegar els peus. Cap dels dos gosava comensar la conversa, temian el resultat de la mateixa.

Pero ella atrevida y desinvolta, tot sacsejant el cabasset, com si l'ajudés ab aquell sacseig á trobar las paraulas que necessitava, y ab una mirada de passió, que talment semblava iluminés á n'aquella cara rodona y fineta com poma camosina, s'atreví á dir:

—Saps que estich molt enfadada ab el teu aprenent.

Ell no contestá; no sabia o no podía. Cor pres tirá pel mitg de la carretera. Aixís evitava duas cosas: contestarli de moment y que n'entengessin res els que passavan per l'acera.

Ella baixá resoluta darrera d'ell. Havia comensat l'embestida; no volia deixar perdre la ocasió.

—Si—continuá ella ab aquella veuheta que al enfadarse prenía un tó obscur, aspre;—sí, es un maniffasser y un xerraire.

El Tonet feu un esforç de flaqueza y dominantse, si be ab veu comoguda mitg digué:

—No m'ho havia pas de dir. Ja ho sabia... feya dias...

Ella quedá soptada, mes refentse va contestar:

—Y bé, que hi faré si es tant perfidiós. Avuy... y abansd'ahir, y algun altra, sí, veritat, el soch trobat en la cantonada de més avall de casa... Pero li he dit lo que feya'l cas.

El Tonet no contestá; mut y ab l'ánima adolorida, caminava enfonzant sas espardenyas en els pilots de pols que a son pas trobava. Axecá'l cap, y ab la mirada abarcá tota la carretera. Al ferho, per poch li escapa un crit Carretera avall, montat en velocípedo, venia l'estudiant.

Pegá llambregada á la Teresa. Una flamarada de goig mal contingut encengué sas galtonas. El Tonet perdé'l mon de vista. Pera mortificarla, plantantse, va fer ab rabia:

—Ara ves no necessitas pas de la meva companya.

La Teresa's quadrá, y mirant de cap a peus al Tonet, ab tó de llástima, exclamá:

—¡Mal pensat!

—¡Teresa!

—Ara sí que m'has ofés.

—Es que la gent diu...

—Dirá de mi—feu ella ab veu sencera—tot lo que vulga.... T'ho juro,—afegí ab serenitat y fermesa y sényalantli la punta d'un de sos ditets,—entre'ls dos no hi ha ni aixís.

—¡Teresa!—barbotejá l'Antonet volguent assentir á lo que ella deya, y com si busqués atenuant á lo que ell mateix acabava d'insinuar.

Pero la Teresa com picada d'un escorpi, lo mirá altanera y d'una revolada'l plantá.

Carretera amunt anava saltironejant ab el mateix garbo que la pasqüeta al peonar per sobre nevada. Son cos se vinclava ab certa melangia y ab un atractiu de que ella mateixa no se'n donava compte.

El Tonet se la contemplava sense saber que fer. Perdé l'oremus quan va veure com més amunt l'estudiant baixava de la bicicleta y se posava al costat de la Teresa.